

Ságvári

TTIMES

2. évf. 2. szám
1986. február

PIRKALAK
SZEPSEK
SENY

ELMÉNYEK
ILJA + BAN./

BEKÖSZÖNŐ SZERKESZTŐI-OLDAL

Üdvözljük a Ságvári Times második számának olvasóit, /főleg azokat, akik ezt az oldalt is ~~elolvassák~~/. Ez a második szám nem is második igazándiból, mert egy új gárda izzadta ki, nagy segítséget kapva a "rékiektől". S vajon hogyan köszönhetném meg azokat a szívet melengető, bátorító szavakat, azt a nagy reklámot, amit abban a /nemzetközi szinten elismert/ múltkori szerkesztői-oldalban kaptunk a nyugalmazott szerkesztőtől? Mit is írhatnék ezek után? Szememben a hála könnyei remegnek s csak azzal köszönhetem meg az elődeink munkáját, hogy egy mindent kifejező mondatot rebegek el: Hála Nektek Nagy Öregek.

Ez a szám nem lesz merőben új, szokatlan, reformokat hozó. Nem, nem. Megtartjuk a jól bevált módszereket, s csak egy-két újítással igyekszünk színesíteni a lapot. Azonban, ha valakinek jó /vagy "rossz"/ ötlete van, szívesen várjuk a szokatlanabbnál szokatlanabb agyrémeket.

S most néhány szó a címlapon található felhívásról. A 2.-a-nak jutott eszébe ez a falrengető /és málasztó/ ötlet, így a jelentkezéseket is ők várják. S ha már ott vagytok, ne felejtsetek egy pillantást vetni kartonukra. /Csak ne késsetek el miatta az óráról, mint én./

Most magáról a laptól, amelyben élethű kép festi le a harmadikosaév-folyam jogos rettegését és iszomyát a veszettség elleni oltástól, amiben az a szörnyű, hogy ők kapták. Megismerkedhettek a kísérletező Karinthyval és a már említett Nagy Kettőá Fallal. Egy kritika egy kritikushoz, avagy a kritizáló levél. A címzett: Domonkos László, a feladó: Makári Zoltán. Egy kis segítség megszorult dolgozatíróknak, hogyan írják tele azt a kétségbeejtően tiszta, fehér lapot. Ugyanettől az írótól nevezetesen Jáksó Lászlótól iskolánk harcteréről, a büféről egy szomorú jelentés /amolyan tájkép csata után/, a szerző megszokott stílusában. Sok vers, s még több cikk kapott ezenkívül helyet, de többet nem írok. Aki meg akar valamit még tudni, olvassa el a tartalomjegyzéket, vagy /s ez a jobbik eset/ magát az irományt. Sok szerencsét hozzá.

Konczos Szilvia

A NAGY KETTŐS FAL /Bernáth Tamás/

Aki csak bekép tanárberkekben közkedvelt osztályunk termébe, már szembe találja magát vele. A legtöbben megnézik, és akad, aki látja is. Ha az ember veszi magának a fáradságot, hogy kihüvelyezze a kézírásokat, amik félbeszakított óvodai tanulmányokat sejtetnek, néha el is vigyorodhat.

Gyengébbak kedvéért: a második á osztály poénfaláról van szó, az ajtó melletti telefirkált kartonokról. A Falnak ugyan bizonytalan a múltja -hát még a jövője-, de talán nem érdektelen.

Mikor osztályközösségünk, a annak élcsapata, a KISZ-tagok szorgos kollektívája összekovácsolódott, rájöttünk, hogy magvas gondolatainkat rögzíteni kéne. Mivel a szó elszáll, az írás meg nehéz, a firkálás mellett döntöttünk. Rajzszoget tilos a falba verni, ezért kiiktattunk az osztályprogramból egy szipuzást, és a felszabaduló technokolmennyiséget a vakolatra kentük. Ráakva egy papírlapot, izgatottan észleltük, hogy a technokol ragasztónak is jó.

Innét már, jobb dolguk nem lévén, gyorsan peregték az események. Alkottunk, és egyebek közt egy Szózat-részlet is a viccek közé került. Ezt a sorok írója hülyeségnek ítélte, és "ki ez az állat" formában tudakozódtam a szerző kiléte felől. Ezt helytelennek tartották, és narancssárga kartonunk, mely izgalmasan illett a fal nyomott olajzöldjéhez, eltűnt.

Nemsokára új papírlapot tettünk fel. Őrajta osztályunk akkori jelszava -"Kiiittttttttt... hágyj fel..."-, tovább nem tudom díszelgett, és még sok minden, ami részint a szocialista együttélés szabályait, részint a kisdobosok hat pontját sértette, de ezúttal természetes halál várt a kartonra: betelt.

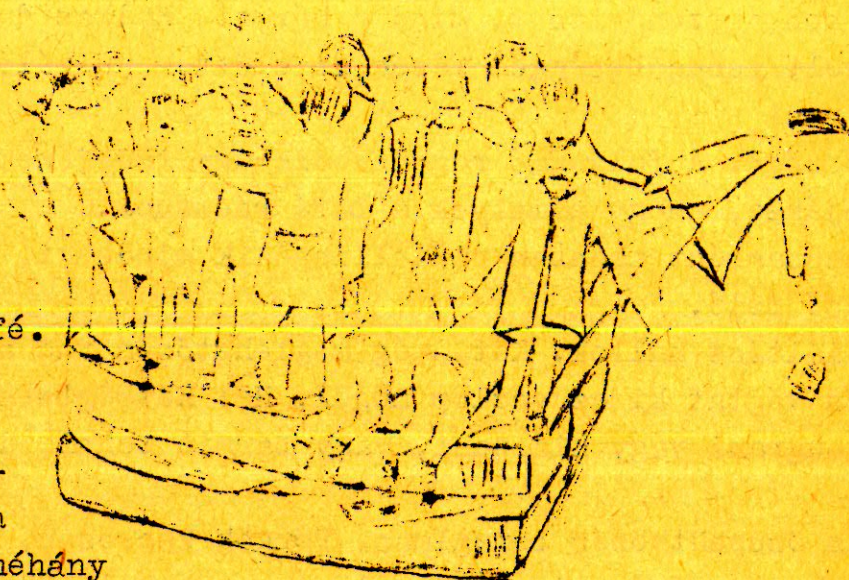
Odébbtettük- ez egy újabb szipódélután törlését igényelte -, és lázas munkával töltöttünk meg egy másik lapot. Alig tíz hónapig tartott. Ha jól emléxem, '85 januárjában volt a váltás, és csak az új tanévre letünk kész. Mintha csak dinamikus népgazdaságunkat modelleztük volna: Őszig nem csináltunk semmit, és azt is csak lassan. Ekkor viszont munkához láttunk. Az I/A nevet kénytelenek voltunk leadni, bár néhányam mindent megtettek, hogy ha az egész osztály nem is, legalább ők egy páran tovább viselhessék-mindegy, kaptunk helyette újat, és mint 2A, megint teleírt az osztály egy firkafalat. Igaz, volt egy kis pityputy. Barátom és én idéztünk néhány gondolatot, egyebek közt, egy Rolling Stones nevű csörömpölős beategyüttestől, ami kivülesett -törölve- a falvilágán. Áthúzásuk után fenti barátom, Maki szerkesztő úr tette közvé: "Le a jelszavakkal!". Emiatt a kartonlapért jött a nagy fekete autó. Most -'85 végén- egy minden eddiginél monstrébb papír fedi a meggyötört festék- és vakolatrétegeket. Rajta hatalmas piros szív: "A TANÁROK KED-VENCE:2A" felírással. Alatta: "2A INTENZIV OSZTÁLY" -hol maga az osztály vagyunk, hol ápoltjainak tűnünk -, felette: "RAPID TECHNOKOL", ez aranycsapatunk elnevezése, a tagokat egy fehér gyászszalag sorolja fel. Ezek láthatók a kartonon, s még sokan mások - megtekintésük ingyenes, diákoknak kedvezményt adunk. Várunk mindenkit, aki a Falat képes elolvasni, és hajlandó helyén hagyni.

BÜFÉ

Imádom. Ez az, ami összefogja a mindig siető diákokat, ez az, ami iskolánk középontja, mindenki megállóhelye. A büfé.

Sohasem viszek tízórait. El nem szalasztanám egyetlen napon sem azt a gyönyört, amit egynehány szendvics és miegyéb megvétele szerezni tud.

Slattyogok lefelé. Bocsánat. Bocsánat. Szervusz. Jónapot. Bocsánat. Uramatyám! Vagyishogy meglátom sorstársaim végeláthatatlan óccánját, az élelemért küzdők hangos tömegét. Érdekes. Ez az egész borzasztóan emlékeztet némely régi francia népünnepélyre, ahol az ételmezt és a bort a legegyszerűbb módon osztották el a megjelentek között: közéjük szórták, illetve öntötték. A felismeréstől felvidulok, kaccantok egy picit. Imígyen felvirágozott hangulatban mustrálgatni kezdem a homogén embermasszát. Keresek valakit, akivel közösen talán nem lenne olyan lehetetlen az, amire oly nagyon vágyom. Vizsgálati szempontok: pro primo, hogy viszonylag közel legyen a célhoz, pro secundo, hogy valamennyire ismerjem. Szükség esetén az utóbbi hanyagolható. No nézd csak! Szóval megtaláltam Őt, aki méltó partnerem lehet a szendvicsvadászatban. Udvarias vállkopogtatás, meggyerő mosoly, behízelgő hang: „Szervusz!”. Ha a pubinak van már tapasztalata, akkor nem kell magyarázkodni. Ha nincs, akkor kellene, de nincs rá idő. Végigmér, majd kérdez valamit, valószínűleg azt, hogy mit óhajtok. Megmondom. Valamint: „Ugye, megveszed...?!”. Mit tehet a drága lélek, megveszi. Ha majd sorra kerül. Addig a program: egyenlő időközökben a karórám és a körülöttem állók szemrevételezése. Izgalmam fokozódik.

És most! Kürt harsan, s fogom azt a drága, szívemnek oly kedves sonkásszendvicset. Mind a hármat. Halkan dudorászva, alig titkolt fennsőbbiséggel nézek az előttem pulzáló sokaságra. Nekem már van!

Csengő. A fuldokló ragaszkodik úgy tüdejének utolsó csepp levegőjéhez, ahogy némelyek a büfé rácsához.

Lassanként azonban elszállingózik mindenki, én is elindulok a lépcső felé.

Kiáltást hallok. Két, még meglehetősen vad állapotban leledző elsős vágat ki az oszlop mögül. Hé! Kétségbeesetten próbálok félreugrani vagy kiáltani, vagy bármit tenni, de nem lehet. Már nem.

Az összeütközés borzalmas. Pörgök kecsesen, mind a hatvan kilómmal, szendvicseim pedig elegánsan elhelyezkednek a kövön és a lépcsőkön. Az elsősöknek már lihegésük se hallik, de én csak állok. Állok, és nézem azt, ami álmaimból maradt. A sonka utálkozva levált a kenyérről, és a tojásnál keresett menedéket. Az uborka szemérmesen közelebb húzódott a papírszalvétához; biztosan tetszenek egymásnak. Pusztulás, amerre a szem ellát.

Ó anyám! Sírni szeretnék, mert muszáj, mert bennem is meghalt valami. Egy élet álma, egy egyéniség életcélja hever itt megszenyülten, kiterítve, a halál groteszk merevségébe fagyva. Bénák tagjaim, már semmi sem érdekel. Nem érzékelem az idő múlását. Mi az, ami még éleszthetné bennem a lángot, az élet lángját? mi az, amiben bízhatnék? Mi az, amit szerethetnék? Egyetlen dologra vágytam, s ím, semmivé lett, szertefoszlott.

Gépiesen közelebb lépek, s mellbevág a szörnyű látvány hideg ereje. Feltörő könnyeimmel küszködve felemelem a porhüvelyeket, az értelmüket, értéküket vesztett roncsokat, s megindulok velük végső nyugvóhelyük, a szemetes felé. Párásodó szemüvegemen át homályosan látom, amint utolsó útjukon, magukat elhagyva belebucskáznak a tartályba, mindörökre eltűnván lelkem finom csipkéjének zokogó fodrocskái előtt.

Felporoszkalok az osztályba. Már megy az óra, azt hiszen. Nem baj. Ez sem tudja áttörni kikészült idegeim blokádját. Kiabálnak rám, kérdeznek is talán, de én nem válaszolok, csak ülök, ülök.

Néma fájdalom bencsönet marcangolja, őrjöngeni szeretnék, ordítani. Kiürült fejem hatalmas csarnokában egyetlen mondat kiáltása visszhangzik: KEZDHETEM ELŐLRŐL!

JL

SZÉLMALOM

Napjaim sora szélmalom
s én küzdök ellene
Szélmalom sarkában kóp függ fenn
s a képről nézel rám Te
Szélmalom ez, hisz forog tovább
meg nem állíthatja egy érzés sem
Szélmalom, mely rút és sötét
amely azért mégis szerethet
Éjszaka van, keresem az utat
de nem, nem megyek máshová
Téged kereslek, kutatlak mindig
án ha meglellek, eltűnsz álommá
Szeretlek Téged, s nem szégyellem
enyém az érzés, enyém vagy Te is
Enyém az arcod, a széped és jó
s Te itthagysz, elhagysz, elszaladsz
mégis

JL

Korunk gimnazistái hajlamosak a dolgozatírás tevékenységét a biztos tudással azonosítani. Helytelen szemlélet. A dolgozatírás nem tudomány, korántsem csak a póre tananyag papírra vetése. A dolgozatírás művészet. Érzék kell hozzá, biztos kéz és hideg fej.

Senki sem számíthat jó jegyre akkor, ha mégoly tökéletes tudását úgy veti papírra, miként a pincér a számlát. A mai tanárok már joggal várják el mindannyiunktól a nemcsak pontos, hanem szép, szabatos, sőt, helyenként szórakoztató fogalmazási stílust. Ez az, amit mindenkinek ki kell magában alakítani előbb-utóbb, ha tetszik, ha nem.

Egyes számú alapszabály: amit egy mondatban le lehet írni, dőreség egy vaskos bekezdésnél kevesebb szöveg által kiadni magunkból. A fenti szabályhoz tartozó módszert a szakirodalom egyszerűen csak "kelesztés"nek nevezi. Lássunk néhány példát. Az alábbi mondatokban előbb a tantárgyat láthatjuk - amelynek részét képezi az adott mondat -, majd az alapmondatot, s végül annak kibontását.

Magyar:

1., A költő reménytelenül szerelmes volt a hölgybe.

Ó, mely sok piciny érzés fér el az emberi lélek hatalmas bugyrában! Kicsi és nagy, kellemes és kellemetlen behatások, emlékek villannak fel a mord éjszaka emberteken, és mégis olyannyira emberi sötétjében, biztosan mutatva az utat: ez az, erre menj, ezt kell tenned! Költőnk is megérezte, megérezhette mindezt, hisz emberi énjének legszebb virágait adta oda annak a hölgynek, aki csak álom volt, egy szebb, jobb világ, egy másik dimenzió képviselője.

2., A vers jelentése egyértelmű.

Az őskor ordító magamutogatását idézi ez a költemény, nagyszerű magyarázóképeségét, kifejezéseinek armadáját a mi, és csakis a mi szolgálatunkba állítva. Legyünk mérnökök, s kutassuk! Legyünk orvosok és boncoljuk fel! Legyünk csak egyszerű hallgatók, és ámuljunk, mire képes az ember, az Ember!

3., A költő 19..-ban halt meg.

Artikulátlanul kacagó gyásztörpék ezrei, vonuljatok! Tépjétek szét ruhámat, hintsetek hamut fejemre, jertek! Nem süt nekem a nap, ez a fölg, a Föld nem az enyém már, hász Ő elhagyott bennünket! Átok szálljon a korra, amely ezt némán tűrte! Átok!

Történelem:

1., Súlyosbodott az osztályharc.

Világunkat csupa-csupa fenevad népesíti be. Egymást harapdáljuk, felebarátaink torkát szorongatjuk, s miért? Mert emberek vagyunk. A történelem nagy távlatában sem volt máshogy. Az állam hatalmas szervezete megmérgezték az egymás ellen küzdő eszetlen hordák. Megmértelyezték, s lassú agóniáját indították el.

2., X. került hatalomra.

Mi tulajdonképpen a hatalom? Színes papírdarab, szépen szóló csengettyű, amelyre lihegőn áhítoznak a másra alkalmatlanok. S mert a társadalom maga termeli elpusztítóját, mindig voltak, vannak és lesznek a gyermekjátékra vágyó tudatrobantásos elefántemberek.

A fenti néhány példa tabánufelvázolt már mindenkiben egy képet, legalábbis egy vázlatot, melyet követhet. Azonban ez a kép még nem teljes; torz nézőpontból kacsint ránk. Azt hihetnők ugyanis, hogy csakis humán tárgyakkól írott dolgozatokra érvényesek a fentebb leírtak. Nem, nem és nem! Lássuk a cáfolatot:

Kémia:

1., A reakció hő termel.

Inséges idők járnak. Családok fáznak, reszketnek rosszul fűtött lakásaikban, gyermekek lesznek betegek. A hő, az isteni Hő adhat csak felmentést mindeme szenvedés alól, de hogy miért áll el a szavam, miért lesz még a szemüvegemen páras az áhíattól? Lám, a boszorkánykonyha legújabb csodája: a lombokból gőz rebben, mint kismadárból a csicsérgés. Nagy pillanat volt, lelkem még most sem tud nyugodni.

2., A folyadék erősen maró hatású.

Minő csodálatos rendszer a Természet! Amit egyszer valahol megalkott, annak számtalan másolatát is szétküldi világunkba, saját élő testébe. Merthogy eme fröccsenő kenet bőrcsipkéző gonoszsága valójában a mi gonoszságunk, marása az élet megannyi más gonosz tüskéje.

Elég a példákból. Ezek után már mindenki megáll a saját lábán, tudni fogja, hogyan, mennyit. Hajrá!

Kiegészítés: Azoknak, akik mindezt alkalmazni is szeretnék, figyelmébe ajánlom kettes számú alapszabályt: Szavaidért sose vállalj felelősséget! Így én is csak azzal búcsúzhatok, amivel egy apasági per alperese: én háritok!

Nyílt levél Domonkos Lászlónak

Igen tisztelt Domonkos László!

Döbbsentem olvastam a február elsejei Délmagyarországban cikkét "Ima helyett" címmel a Jim Morrison-émlékkonцерtról. Többször is el kellett olvasnom, míg felfogtam, mit is próbált elmondani nekünk. Első döbbsentem utáni felháborodásomból lehiggadva is csak nehezen tudtam lebeszélni magam tegezéséről /tegeződéséről/.

A koncert után én bárkit kérdeztem, ugyanazt érezte, mint én, ugyanúgy mély nyomot hagyott a koncert benne, mint bennem. Épp ezért ért váratlanul írása, mely a magyar nyelv oly bő szókincsének rejtett tartalékait buggyantotta ki belőlem. Ezt a hatást én úgy nevezném egy régi magyar közmondást elferdítve: Derült égből újságíró!

Az ilyen koncertre háromféle embernek nem lenne szabad eljönnie: az első, aki eljön, de nem tetszik neki. Ez még a legjobb. A második, aki azért jön, hogy bekiabáljon. Még ez is jó, mert ezeket el lehet hallgattatni. Hóbo erőszak helyett mindig megpróbálja szép szóval rábírní őket arra, hogy hagyják a zenészeket és a többieket nyugodtan együtt élvezni, hogy Bluest játszhatnak, és Bluest hallgathatnak.

A harmadik, a legrosszabb az, aki eljön, leül, végignézi, hazamegy; elgondolkozik, mi rosszat tudna róla kitalálni, aztán megírja az újságba "ami" közli is azt. Ez azért a legrosszabb, mert az, aki ellen szól, nem védekezhet, és a kívülálló, aki nem volt ott, csak ebből a cikkből szerezhethet a koncertről információt.

Pedig ezek nem valós információk.

I. Az ön zenésziideálját nem életképes, nem élő. Éppen attól válik a zenész zenésszé, hogy nemcsak zenél, hanem él, mozog, és reagál a környezete változásaira, ettől kerül még közelebb a közönséghez, ettől lesz a zenéje is emberibb. Az ön eszménye a bábu, aki akár üres teremben, vagy csak Önnek játszik.

II. A mítoszokról annyit, hogy azokat soha nem értette az, akiben nem volt érzés, megértés vagy tapintat. Nem értette meg az, akiben soha egy pillanatig nem élt az a leírhatatlan életérzés, amely jellemezte a ROCK HALOTTAIT. Ha csak egy kicsit is elgondolkodott volna azon, hogy mit mondott, énekelt, szavalt nekünk, meg ha nem is értett volna velünk egyet, de legalább megértett volna minket.

A hősök eltűntek életünkéből, halottaink "szerencsére /amit ön sajnál/ nem barikádokon, vagy háborúban estek el. De hősöknek mindig kellett

létezniük: a mi hőseink a rock és a Blues élői és halottai. Azt írja, ez "meglehetősen zavaros világkép". Az ön eszményi zenésze körül azonban megszűnik a világ. De akkor az ő világképe milyen?

III. Tisztelt Domonkos László!

Attól félek, ön félreértette a helyzetet: ez a koncert nem Hobo Blues Band koncert volt, hanem Jim Morrison-émlékkoncert. És nem a HBB játszott, hanem Závodi János, Döme Dezső, Póka Egon, F. László és Tóth János Rudolf. Ami nekem a legmagyobb meglepetés és boldogság volt: itt nem Hobo énekelt, hanem Földes László emlékezett. Nem énekelt, nem is a Blues volt a koncert célja, hanem az emlékezés. Emlékezés a halott indiánokra, a gyerekekre, a Bluesra, Jim Morrisonra.

Ezt a műsort nem önnek készítették, tisztelt uram, hanem saját magának és nekünk. Ezt az együtt emlékezést próbálta megzavarni néhány maga által dicsőített bekiabáló, ezt az emlékezést és saját magát védte meg Földes László visszaszólásaival.

IV. Ami az ~~Amériká~~ Imát illeti, arról nem tudok tárgyilagos véleményt /ellenvéleményt/ mondani. Ugyanis a vers, anélkül, hogy utánagondoltam volna, mit jelentenek a szavak, olyan fájdalmat és félelmet keltett bennem, hogy halkán sírva fakadtam. Fölnézni sem mertem, nehogy lássam Földes László fölém magasodó megtört alakját. Félttem, hogy agyam fölmondja a szolgálatot, hogy teljesen kikészülök. A koncert után mindenki furcsa érzésekkel telve, félelemmel, vagy elszántsággal, szomorúan, vagy megtisztulva, megújulva, halálos csendben távozott; de semmiféleképpen sem úgy, ahogy Ön.

Lehet, hogy Földes László nem szorul rá védelmemre. Mivel azonban nem tud védekezni az ön... támadása ellen, kötelességnek éreztem magam megírni legalább a saját magyam és mások benyomásait. Lehet, hogy stílusom pocsék, mondataim kuszák /nem tanultam kritizálni/ és szókinccsem gyér, de ezt meg kellett írnom.

Ön azzal fejezte be cikkét, hogy szégyenkezik. Ima helyett.

En is szégyenkezem.

Ön miatt.

És imádkozom.

Várom válaszát:

Makári Zoltán

Ui: A Little Red Rooster című Rollong Stones számot Földes László Kis Vörös Kakasnak fordította, nem pedig Vörös kiskakasnak, ami egészen más jelent/het/.

PIHA:..

Oltás lesz. Na, nem mintha érdekelne. Mondták a többiek, nem félni végigoltanak bennünket. Uramatyám! Ezek félnek, hanem megismerni. Félni érdekes ez egyáltalán az élet nagyságához képest? És különben is: még van addig egy óra.

Oltás lesz. Na, nem mintha érdekelne. Mondták a többiek, hogy végigoltanak bennünket. Uramatyám! Ezek félnek! Ugyan mitől? Érdekes ez egyáltalán az élet nagyságához képest?! És különben is: még van addig egy óra.

Oltás lesz. Körülöttem mindenütt megtört emberek. Micsoda látvány! Ettől félni, kérem szépen, ETTŐL! Bár ahogy jobban meggondolom, tudnék jobb programot is...

Oltás lesz. Valahogy engem sohasem vonzott az ilyesfajta látványosság: túlságosan erőteljes, megrázó. Nem is érdekelne, ha engem nem akarnának szurkálni. Izé... nem lehetne elhalasztani?

Oltás lesz. Egészen biztos, hogy ez csak a mindennapi stressz, és semmi de semmi köze ehhez a szánalmas birkanyrírásához, de kezdek ideges lenni. Valami felkúszik a gyomromból. Az idegesség

Oltás lesz! Nem, nem nem!!! NEM AKAROM! Az élet szép, én még habzsolni akarom egy csöppet! Most nevettek, és azt hiszitek, megijedtem. Ó, ti szánalmas árnyéklények, kik nem érthetitek meg lényem belső valóját!!!

Oltás lesz!!! Már hallom a lépteiket! Jön a hír: mindenki levonul! Menjetez csak akarattalan bábok! Menjetez! Én nem hajtom fejem a nyaktiló alá, én nem! Kikérem magamnak az erőszakot!! Segítség!!!

Megvolt. Azt hiszitek, fájt? Ha, ha. Azazhogy: igenis fájt, de én, ÉN kibírtam! Nohát. Most felvonulok, a közben valahonnan egészen fentről, a szellemi nagyság magasából, a fizikai legyőzhetetlenség csúcsáról tekintek le rátok.

Hallottam valamit. Azt mondják, ez csak próba volt, és pénteken... ó anyám, pénteken... megint... még egyszer... egészen biztosan...

OLTÁS LESZ!

LIVE AID

Hát igen... Már nekünk is van nagy koncertünk. Nem maradtunk le a kapitalistáktól. Megmutattuk. Az első koncertet még a rádióból hallgattam - nagyon tetszettek B. Tóth László beszólásai, bár én a koncertet akartam hallgatni. A kellő bevezetés után a P. Box nyitotta, majd az Omega zárta a műsort, közben ugyan eltelt 8 óra, de ez nem érdemel említést. A következő koncert 2 nappal később volt. A MÁV TOURS különvonata déli 12 órakor indult a szegedi állomásról. A lelkes R-GO-szurkolók már a vonaton megkezdték a hangolást némi töménnyel és az Utcára nyílik a kocsmajtó... kezdetű nótával. A koncert kezdetét Antal Imre jelezte, majd a közönség teljesen átszellemülten énekelte a Paff, a bűvös sárkányt a 373 K kíséretében. Megvolt a hangulat. A színpadon ha csend lett, egyből megszólalt a J-16-os páholy: „Robi, Robi, Szikora Robi!“. Pont az elektromos kijelző alatt ültek, és így nem láthatták, hogy az R-GO ugyan jelezte fellépését, mégsem jött el. A hangulat nőttön nőtt, míg végre eljött Dinnyés 6 perce. Fegyvert vagy kenyeret? - Kenyeret! - szólt a közönség. Kb. a 15-20. alkalommal már mást is mondtak.

A másik csúcs az Első Emelet volt. A lelkes leánykórus, mely kísérte, nem nyomult előre a színpad felé, és nem ott csápol, hanem a helyén maradva énekelt.

Bródy - megállt a levesben a kanál. Mondhatjuk: itt érte el a tetőpontját a koncert. Egy gitár és Bródy János - fantasztikus volt.

A végére hagyták az ászot, a Dolly Rollt. Nekik már a közönség tapsa se kellett, hogy ráadást adjanak. Az addig lelkes közönség leforrázva állt a jelenség előtt. A közönség szétszéledt, a különvonat 0 óra 30 perckor indult haza. Az úton azon töprengten: nem tökéletes utánzat volt ez a popkoncert. Szocialista keretek között is meg lehetett volna valósítani: pl. Battonyán kezdődik a koncert 18-kor és Nemesmedvesen fejeződik be. Ha nem elég hosszú így se a koncert, Berlinben kezdődjön, Vlagyivosztokban folytatódjon, és Végül Havannában fejeződjön be a szuperkoncert.

UTÓIRAT EGY LEVÉLHEZ

mikor a fejem szétreped
mikor mindenki kinevet
mikor féllábon ügetek
mikor röhögve elesek
mikor cserdesen felelek
mikor minden koldus nevet
mikor a leprás integet
mikor a tolvaj elszelel
mikor a barát árul el
mikor őrjöngve szétverem
mikor sírásót temetek
mikor ellepnek a legyek
mikor részegen meglesnek
mikor részegek megvernek
mikor ölik a testemet
mikor a lelkem ellebeg
mikor a kezem még meleg
mikor senki sem szerethet
mikor senkit sem szerettek
mikor semmi sem érdekel

akkor kiáltok az égre:
jó lenne élni már végre!

EGY ÓRÜLT NAPLOPÓ

Remetének születtem,
Órült naplopónak.
Remetének neveltek,
Szárnyas vadbaromnak.

Nem vagyok költő.

Nem vagyok okos,
nem vagyok zseni,
nem vagyok tudós
nem vagyok senki.

Nem vagyok én szép,
Nem vagyok ledér,
eszem rég nem ép,
nem vagyok szemét.

Dehogynem.

Olyan vagyok, mint

Az álmában síró
bakó, és
A sírjában alvó
hajtó.

"Nem tudok ölni,
de nem is merek,
járom az erdőt,
vadakra lesek, csak hajtó
csak hajtó vagyok:

NE LŐJETEK!"

Blues mindörökké.

Ámen_ee_eeeee

AA VADÁSZAT VÉGE

Szegény!-mondta a-~~sz~~izma,
és a vad fejére mászott
Szegény!-üvölt a bakanos,
mikor a fejünkre gázol.

Réges-régen, még az emberemlékezet előtti időkben élt egyszer egy szegény farkas. Hetedik gyermek volt ott, ahol már a harmadiknak is kevés jutott; igencsak ínséges időket élt át. De szíve tiszta maradt. Szeretett mindent és mindenkit.

Történt egyszer, hogy nagyobb, erősebb testvérei igencsak elverték. Mint ilyenkor mindig, az erdő mélyére menekült, egy magas platánfa alá, és ott szipogott magában.

Hirtelen énekszó ütötte meg a fülét. Egyszeriben megnyugodott. A dal gyönyörű volt, meleg, barátságos. Felállt, és elindult a hang irányában. Szétbontotta az ágakat, átmászott a fatörzseken, és egy piciny tisztásra ért. Vele egy időben a másik oldalon is kibukkant valaki a rengetegből: a hang gazdája.

Fiatal lány volt, friss, furge mozgású, és nagyon, nagyon szép. Nagy barna szeme csodálkozva tárult ki. Megállt, s úgy nézte a Farkast. Nem félt, még nem tanították meg rá.

Lassan közelebb lépdeltek egymáshoz. A Farkas elbűvölten nézegette a lányt, megcsodálta haját, csodaszép ruháját, kedves arcocskáját.

- Szervusz - szólalt meg végre halkán.

- Szervusz - válaszolt a leány kedvesen, és rámosolygott.

Hallgattak egy sort. Valami furcsát éreztek mindketten, valamit, ami kellemes, ami melegít.

- Csak így egyedül? - kérdezte a Farkas, de amint kimondta, már tudta, hogy buta kérdés volt.

- Igen.

A Farkas kínosan érezte magát. Szeretett volna szép és jópofa dolgokat mondani, szerette volna elkápráztatni a kis hölgyet, de megakadt a gondolkodásban. Lenyűgözte a szépség. Végül azt kérdezte meg, amit egyszerre szeretett volna legelőször és legutoljára mondani:

- Merre mégy?

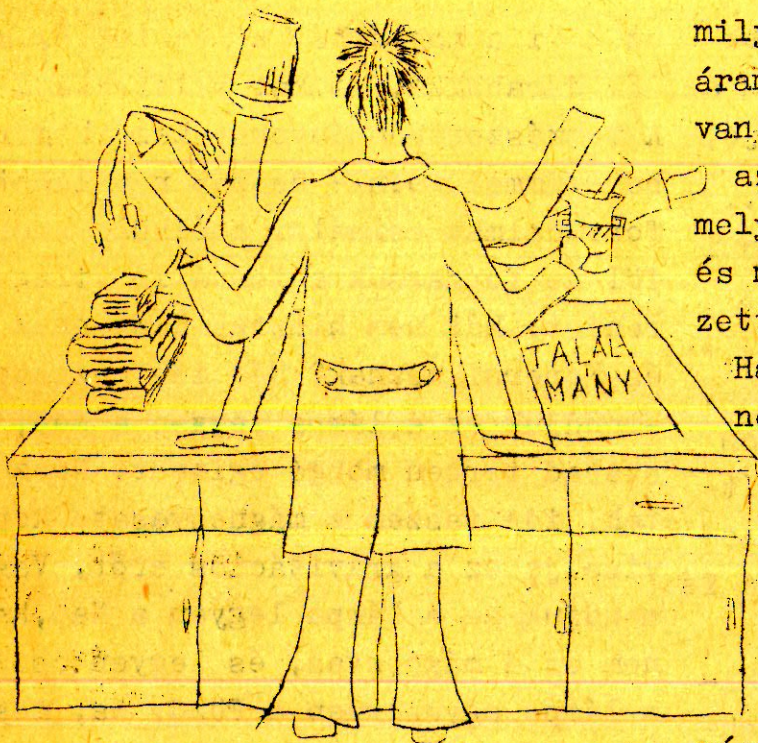
A szépség nem válaszolt azonnal, tudta, milyen fontos a másíknak a felelet.

-Az úton tovább a kisházig.

- Elkísérhetlek? - magában nagyot sóhajtott a Farkas. Kész, az ő szerepe véget ért. Boldogságát már csak a kislány adhatta meg. Belül reszketve várta a választ.

- Persze. Gyere csak.

/JL/

KISÉRLETEZEM

A mágnesesség és villamosság mágikus jegyében folyt le november. A fizikaterem asztala állandóan tele van gépekkel, korongokkal, elemekkel, induktorokkal és dinamókkal. Borzasztó dolgok történtek: Pollákovicsból állt egy üveglábú zsámolyra, mire belceresztettük a villamosságot, mire Pollákovicsból szikrák pattantak, és a haja égnek meredt. Müller elmagyarázta, hogy Pollákovics mint emberi test jó vezető. Pollákovics szerényen és áhítattal állt a zsámolyon, mint ahogy egy jó vezetőhöz illik, és lelke mélyén homályos örömmel villant át az elektromos áram szárnyain, hogy Müller ezek után feltétlenül kijavítja kettésre a háromnegyedet - hiszen nem lehet ő rossz tanuló, lám,

milyen szépen átvezette a villamos áramot is-, zavarosan olyan érzése van, hogy aki nem érti a fizikát, azon nem megy át a villamos áram, mely a tanár úr szolgálatában áll, és mint ilyen, tisztában van a helyzettel és az osztálykönyvvel.

Hazamenet hatért veszek egy mágnesvasat. Ámulatos dolgokat tud a mágnesvas, de nem vagyok megelégedve az eredménnyel. Így útközben elhatároztam, hogy otthon a patkó alakú vasat kiegyenesítem, a közepébe lyukat fúrok a.. a.. mondjuk, az apám hegyes paprika-vágójával /esetleg ollóval/, és iránytűt csinállok belőle, de boussole-formában, hogy az irányt abban az esetben is mutassa, ha egészen ferdén lefelé áll, mert hiszen esetleg nagy földrengés is lehet, a ház oldalt billen, mint egy hajó - és én mégis tudom majd az irányt, milyen jó lesz. Lelkesen elvégzem magamban, hogy sohasem járok iránytű nélkül ezentúl.

Csupa izgalmas terv vagyok, mire hazazáérek. Mert Heron-labdát is csinállok, úgy van, és magdeburgi féltekét, ha tudni akarjátok, és egy Lec-lanché-elemet. Csak a hugomat találok otthon, akinek lelkesen magyarázni kezdem a Torricelli-féle úrt. Na, mit gondolsz, mi tartja fenn a hetven centiméter magas higanyoszlopot? -kérdem gúnyosan. Igen, nem hiszed? Hát ide nézz. Teletöltök

vízzel egy poharat, papírt tesztek alája-most ide nézz, megfordítom az egészet, és nem folyik ki. Na, jó, most csak azért folyik ki, mert.. persze, nem a pohár alá kell tenni a papírt, elfelejtettem.

Balsikerem nem veszi el önbizalmam, Fésűt dörgölök, és papírszeleteket csipegetek fel a fésűvel. A hugom azonban felbosszant, és azt állítja, hogy a papírszeletek csak azért ragadnak a fésűhöz, mert a fésű piszkos.

Áttérek a Leclanché-elemre. Ez kicsit bonyolult dolog. A befőttesüveg rendben volna, de honnan veszek sztaniolt? Réz is jó volna - hja, ha a fürdőszoba csapját le lehetne olvasztani! Csak hogy ez több nehézségbe ütközik, aztán meg nem tudom, meggyőzhetem-e családomat fölfedezésem fontosságáról, és hogy ezek a fölfedezések a család részéről bizonyos áldozatokat és nélkülözéseket követelnek.

Ellenben ki fogom szivattyúzni a vizet a vizeskannából, ki én, s bebizonyítom, be én, a légnyomást. A légszivattyút azonnal megtervezem papíron fantasztikus utópiák ragadnak magukkal. Az egész szobából kiszivattyúzom a levegőt, ki én, úgy hogy a tárgyak elvesztik szabadesésüket.

Marinak, a mindenesnek az a nézete, hogy én egy pofont fogok a papától kiszivattyúzni, ha azonnal nem ve-

szem ki a mozsárból az ecetet és a darabokat, amiket beleraktam. A természettudományokat kezdik görbe szemmel nézni- de hát nem lehet forradalmat csinálni anélkül, hogy föl ne forgassuk a fennálló világrendet. Hát nem hisztek Newtonnak és Kopernikusznak? Hát ide nézzetek -mondjuk ez a lámpa legyen a Nap, a szabad térben mozgó égitest. Nézzetek, ide teszem a mágnesvasat- képviselje ez a gravitációs erőt. Vagy mondjuk, ne a lámpa legyen a Nap, hanem ez a mágnesvas, és legyen csak a lámpa egyszerűen a Föld. Na, most már, na, mármost. Most képzeljétek, hogy ez a mágnesvas, ami ugye, a Nap, ahol tartom, hogy helyben áll. Ugye, most a lámpának a bal oldalát világítja meg? De kérlek, Mici, ne légy olyan nehézfejű. Igenis, most úgy van, hogy ez világítja meg a lámpát, és nem a lámpa eztet, mert a lámpa, az egy sötét test legyen. Na mármost. Meddig tart csak, míg a Föld, vagyis a lámpa el nem fordul, nem megyünk szembe, mert akkor az éj és nap váltakoznék, és nem lennének évszakok. Hanem a Földnek is el kell mozdulnia-keringnie kell annak, az istenit-nna!! látjátok?! így mozog a Föld... így kell neki mozogni- és mégis mozogni-mozdul. Arréle nem tántek, hogy a lámpa leszakadt. Rosszul volt feltéve a csavar nem működött. Azt pedig természetesnek találom, hogy a hálátlan és meg nem értő bírák egyszerre helyet kiltettek a beszélőszobába és rázarták az ajtókat. Gáláivalavár pont márt csinálték. De az ésszerűség nem lehet nyéke alá helyezni. Eppur, si muereó bírák vacsora helyet kiltettek a beszélőszobába, és rázarták az ajtót.

Sándor György
TANÁREGYÉNISÉGEK

Hát, kéhem szépen, ez az első óhánk, nincs idő bahátkozásha, megjelent a nyelvészeti kézitáska, ami nálam kötelező.

Kéhem, maguk még így is velem jáhtak a legjobban. Meh a Mahcinkó tanáh úhnál maguk nem tudják megcsinálni töhténelemből, amit a Dhaskovics Emmánál földhajzból. Ott maguk hiába is adják be időben a dolgozatot, az máh a Mahcinkónál hég késő. A Dhaskovics Emmánál meg csak kétfajta diák létezik: a többi akáh be se jáhjon. A Jávoh Andohnál meg csak hontani lehet, és hég hossz, ha valaki egyessel kezd. Talán Sáhospataki tanáh úhhal jáhtak volna még nálam is jobban, de az én vágyok.

Nálam egy a lényeg: önismehet és köhlettisztaság. Meh akinek a füle áphodott, annak a fejében sincs hendbe minden; akinek pedig a tóhde plezúhos, és jó alaposan lesúholja: annak nincs ideje az óháma készülni. És azt én högtön kiszúhom. Csakhogy a tudás énnám másodlagos, én csak a diákoktól követelem meg.

Gúnyneven Tyutyu, becenevem Töpöhtyú, de szoktak csúfolni szalonnatiphónak is. Fizetéskoh. Elmahtam magam köhül máh mindenkit, csak egy miskáholt kanmacska mahadt meg mellett, ahha szoktam néha háijeszteni, de a fahkát se mozdítja, meh fél, hogy év végén: meghúzó.

/Részlet a szerző Nözeteltérítés c. könyvéből/

DÉVÉNYI TIBOR: A BÉKA /Ürmese felnőtteknek/

Elgondolkodva baktatott a tóparti úton, hazafelé. Már későre járt. Fel-felnézett a csillagokkal teleszórt égboltra, és nagyokat sóhajtott. Nehéznek érezte a szívét.

Harmincnyolc évet töltött csillagközi portyázással. A Földön azóta nem járt. Most, hogy letelt a szolgálat, végleg hazatért. A harmincnyolc év nem múlt el nyomtalanul. Keserűek voltak a gondolatai. Ki vár vajon rá? ENNYIIdő után! Anca... Jószagú úristen, Ő BIZTOS nem. Egy-két évet még csak-csak. De ki várna harmincnyolcat????!!! REMÉLHETŐLEG Anca sem. Hiszen közel hatvanéves lehet... Mint ő... Barátok! Ki egyáltalán a barátja???? KI VOLT a barátja? Belesajdult a hosszú, elmúlt élet. Mi lesz ezután? Ül majd egyedül az üveggömbjében és néz maga elé? Egyedül? Csoda kéhene. Egy egyszerű, pici kis csoda, hogy MINDENT újra lehessen kezdeni. Mert ha UJRA lehetne kezdeni, MINDENT másképpen csinálna...

Gondolataiban egy vékony, alig hallható hang, inkább hangocska zavarta meg.

-Segítség! Segítség!

Körülnézett a sötétben, de semmit sem látott. De a vékonyka hang csak rákezdett újra:

-Segítség! Segítség!

Furcsa volt. Lehajolt. A hang így sokkal erőteljesebbnek hatott. De látni semmit sem lehetett. Felkattintotta öngyújtóját, s annak parányi lángjánál vette csak észre. A békát. Egy ág alá szorult. Ő kiáltozott. Vékonyka emberhangon. Megdobbant a szíve. A CSODA! Izgatottan nyúlt az ág után, és egyetlen, gyors mozdulattal kiszabadította a békát. A béka kicsi volt és sebesült. Bal hátsó lába töröttnek fűnt. Gyorsan döntött. Hátára fakte a kis békát, letört egy ágdarabot, szétszakította kontöse ujját, és az ágat ügyes mozdulatokkal a törött lábához illesztette. A béka szótlanul, hálásan pislogva tűrte a bizonyára fájdalmas, de mindenképpen jóindulatú beavatkozást.

-Kész a kocsi! -mondta végül. Majd tenyerébe tette a békát. Hosszan az apró szemekbe nézett, majd egyre közelebb vonta ajkaihoz. Lassan csücsöríteni kezdett. AKKOR szólalt meg újra a béka:

-Ne csókolj meg. Feleségem van, és két pici gyerekem. És ők is békák.

HÍRROVATUNK

MÜNCHEN - Tegnap KEK-mecs-
csen csapott össze a Bayern
München sztár csapata és az
Alsógödi Vaskohász lelkes
gárdája. Sajnos, ellenfelünk
már a kezdőrúgásból gólt
szerzett, bár a bírói ítélet
nyilván téves volt, hisz a
labda nem haladt át teljes
terjedelmével a hálón. Am
szurkolóink tüstént felta-
lálták magukat, és rögvest
megjelentek a lelátókon a
transzparensék, melyek a ba-
jor édesanyákat előnytelen
színből tüntették fel. Ebből
csetepaté fejlődött ki, és
amikor a nehézfégyverzet: a
csináld magad kivitelű ro-
botrepülőgépek, és a Video-
ton tévék is előkerültek, a
bíró lefújta a találkozót.
A felelősséget még vizsgál-
ják, de a Kohász már felké-
szült mindenre: jelentős
mennyiségű menzaadagot pró-
bálnak majd az ellenfél já-
tékosai közt kiosztani. BT

=====

BUDAPEST - Kern András,
Udvaros Dorottya, Kabos
László és Gobbi Hilda után
Major Tamás is nagylemezt
jelentetett meg, a Hobo

Blues Band és az újjáalakult
Beatrice közreműködésével. A
lemez slágeréből video is
készül, Dancing In The
Moszkva Square címmel.

MZ

=====

BUDAPEST - Áruházi tolvajt
fogott a hatóság. Nagy Fe-
renc, büntetlen előéletű
Bp.-i lakos bőrnemű felsőru-
házata alól egy élőcsirkeda-
ráló, egy lábszárcsont és
egy koponya /rugdosás,
csüszkölés és szopogatás
céljából/ került elő. Nagy
Ferenc azt állítja, hogy nem
jogtalanul tulajdonította el
őket, hanem ezek mindig nála
vannak, mert amióta a fent
nevezett cikkek használatát
elkezdtek terjeszteni róla,
nem tudja lerázni őket magá-
ról. Nagy Ferenc elmeállapo-
ta kétséges, mert ekkor hir-
telen Igazságos Mátyás ki-
rály feleségének, Beatricé-
nek nevét kezdte el emleget-
ni. A rendőrség folytatja az
ügy kivizsgálását. MZ

=====

BUCURESTI - Új megoldás-
sal, fentről lefelé építik
az Aratás Szemvesztesség Nél-

kül mozgalom székházát, amely a főváros legmagasabb épülete lesz: manzárdablekai mintegy 30 cm-rel a talajszint fölé kerülnek majd. A szemveszteség elleni mozgalom a nyáron nagy sikert ért el: kaszával csak ketten szúrták ki a szemüket, és látástól vakulásig is csak kevesen dolgoztak. BT

=====

PRÁGA - Prágább lett az áram szomszédainknál. A hatóságok más eszközökkel is gátat vetnek a mértéktelen villanyfogyasztásnak, például napi 26 órás áramszünettel, illetve jelszavakkal: „Aki kíváncsi, hamar megöregszik! Ne nézd annyit a tévét!"; „Ne égjenek az égők, ne izzanak az izzók, ne lámpjanak a lámpák!"; „Ki korán kel, tapogatózzon!";

BT

=====

BUDAPEST - Világtörténelmi eseménynek volt tanúja véglegesen kiküldött tudósítónk a napokban. Kovács II. József, kőműves segédmunkás a történelemben egyedülálló cselekményt hajtott végre: pontosan érkezett munkahelyére, nem fogadott el szeszesítalt, tíz perces ebéd-

szünetet tartott, és közben DOLGOZOTT /!/. Munkaidőben! A meghökkentő jelenséget csodálattal vegyes ámulattal és odaadó figyelemmel figyelte végig tizenhét munkatársa, mintegy nyolc órán keresztül; még az egyre szaporodó üres sörösüvegeket is elfelejtették visszaváltani. Kovács II. József, orvosi megfigyelés alatt áll, állapota nem életveszélyes. MZ

=====

MOSZKVA - Uj feltételekkel folyik tovább a Karpov-Kasparov sakkdöntő. A felek napi háromszor kell, hogy játsszanak, reggel bőségesen, délben szerényebben, este alig. Uzsonnaidőben beszélgethetnek szeretteikkel. A sorozat a nyugdíjkorhatár eléréséig tart. Mivel Kasparov jó tíz évvel fiatalabb, jó esélyei vannak a győzelemre, hiszen az ilyen szintű játékosok ritkán vesznek el ellenfél nélkül játszott partijaikat. Addig viszont nem szabad túl sokszor kikapnia, és a felesleges elmemunkától is kímélnie kell magát. Ezért orvosai eltiltották attól is, hogy iskolaújságok hírrovatába írjon. BT

TESZT AZ ÖNZÉSRŐL

Az alábbi tesztből - ha helyesen, a valóságnak megfelelően töltöd ki - megtudhatod, mennyire vagy önző, mennyire tudsz barátaidra, társaidra figyelni. Talán az is kiderül, ők mennyire szerethetnek Téged.

A kérdésekre a rád jellemző válasz betűjelének bekarikázásával válaszolj.

- 1., Csináltad-e már valaki más házi feladatát?
 - a/ soha
 - b/ egyszer
 - c/ néha
 - d/ gyakran
- 2., Tudod-e, padtársad melyik együttest szereti legjobban?
 - a/ nem
 - b/ rénlik...
 - c/ tudom
- 3., Általában bekapcsolódsz a többiek beszélgetésébe?
 - a/ soha
 - b/ néha
 - c/ gyakran
- 4., Szoktak idegesíteni osztálytársaid?
 - a/ igen, gyakran
 - b/ néha
 - c/ nem, soha
- 5., Találsz-e ki néha meglepetéseket barátaid számára?
 - a/ igen, gyakran
 - b/ néha
 - c/ nem, soha
- 6., Társaságban hajlamos vagy-e arra, hogy csak Te beszélj?
 - a/ igen
 - b/ nem
- 7., Szerinted vannak igazi barátságok?
 - a/ vannak
 - b/ nincsenek
- 8., Van-e öt olyan osztálytársad, akiről részletes személyleírást tudnál adni /szeme, haja színe, stb./?

- a/ van, több is, mint öt
- b/ kb. öt ilyen van
- c/ ötnél kevesebb, de van
- d/ nincs egy sem

9., Ha csak a két véglet között választhatnál, hogyan szeretnél élni?

- a/ csak magaddal törődve
- b/ csak másokkal törődve

10., Óra alatti kölcsönkérésekre /ceruza, radír, stb./
 hogy válaszolsz?

- a/ mindig elutasítóan
- b/ mikor hogy
- c/ mindig teljesíten

Értékelés:

A pontszámokat a következő táblázat alapján kapod meg:

Kérdés száma	a	b	c	d
1.	0	1	2	3
2.	0	1	3	-
3.	0	1	3	-
4.	0	0	3	-
5.	3	2	0	-
6.	1	2	-	-
7.	3	0	-	-
8.	3	2	1	0
9.	0	3	-	-
10.	0	0	3	-

29-20 pont: Szereted barátaidat, osztálytársaidat; igazi önzetlen barátjuk vagy. Ügyelj rá, hogy később se változz meg, hidd el, megéri.

19-10 pont: Ez nem a legjobb, de legalábbis a legnépesebb kategória. Az emberek többsége olyan, mint Te: bár nem él csak magának, nem eléggé figyel másokra sem. Ha tudsz, változtass ezen.

9 - 0 pont: Önző vagy, amolyan igazi egocentrikus. Csak a saját érdeked számít, más semmi. Próbálj meg megváltozni, s a többiek is jobban megszeretnek.

BUCSUZOM

Fáradt vagyok. Aludni szeretnék.
Fáraszt az élet. Menekülök.
Nem kellenek már célok és eszmék.
Megyek bár hátra, oda kerülök.

Elalszom most hát.
Elhagylak Téged.
Bevégzek munkát,
Szerelmet, s téged.

Ne várj rám.
Nem jövök.
Néma szám.
Köszönök...

Búcsú-
zom.

JL

Készült a 123672-4/83. sz. gépen 200 pld.-ban
Eng. sz.: 1274/1986. Eng.: Kakuszi ig. h.

SZEREPLŐK:

Bernáth Tamás 2.a.

Dévényi Tibor

Jáksó László 3.a.

Karinthy Frigyes

Konczos Szilvia 2.b.

Makári Zoltán 2.a.

Sándor György

Szabó Gyula 4.c.

Mindezeket összerendezgette: Konczos Szilvia

Vágta, nyírta, szabta: Marton Mária

FirkáltaFirkálta: Balázs Eszter 2.b.

SZAKÉRTŐ AZ NEM VOLT:

Tartalom:

1. Szerkesztői oldal

2. A Nagy Kettős Fal

3. Büfé

4. Dolgozatok

5. Nyílt levél
Domonkos Lászlónak

6. Piha ...

7. Live Aid

8. Makári Zoltán versei

9. A Farkas és Piroska

10. Faksó László v

11. Karinthy: Kísérletezem

12. Sándor György: Lyukasóra
(részlet)

13. Dévényi: A béka

14. Hírvonatunk

15. Teszt az önzésről

16. Faksó László: Búcsúzó